

Medvědí malování



Paddington si povzdychl a stáhl si klobouk přes uši, aby k němu nedoléhal okolní hluk. Všude byl takový povyk, že se nemohl soustředit na zapisování poznámek do notýsku.

Nadšení propuklo, když pan a paní Fouskovi s paní Ptáčkovou obdrželi pozvánku na svatbu. Naštěstí byli Jonatán i Juditka ten den pryč, jinak by to bylo ještě horší. Paddingtona v pozvánce nezmínili, ale jemu to nijak nevadilo. Neměl svatby moc v lásce – kromě dortu, samozřejmě, a toho mu kus slíbili, ať půjde nebo ne.

V každém případě si ale začínal přát, aby si všichni pospíšili a odešli. Měl mimořádný důvod k tomu chtít být doma sám.

Znovu si povzdychl, opatrně si otřel pero o hřbet tlapky a usušil kaňky, které se nějakým způsobem dostaly na stůl. Stihl to akorát včas, protože přesně v tu chvíli se rozletěly dveře a dovnitř vběhla paní Fousková.

„Tak tady jsi, Paddingtone!“ Zastavila se uprostřed pokoje a zadívala se na něj. „Proč máš pro všechno na světě na hlavě klobouk, když jsi vevnitř?“ zeptala se. „A proč máš modrý jazyk?“

Paddington vyplázl jazyk tak daleko, jak jen to šlo. „Je to zvláštní barva,“ uznal a se zájmem na něj mžouřal. „Možná něčím churavím!“

„Rozhodně churavět budeš, jestli neuklidíš ten nepořádek,“ mručela paní Ptáčková, která právě vešla do místnosti. „Jen se na to podívej. Lahvičky inkoustu. Lepidlo. Kousky papíru. Moje nejlepší nůžky na šití. Marmeláda po celém prostírání a kdovíco ještě.“

Paddington se rozhlédl. Opravdu to tam nebylo zrovna urovnané.

„Už jsem skoro hotov,“ oznámil. „Musím jen nalinkovat několik řádek. Píšu si paměti.“

Paddington bral svůj deník velmi vážně. Trávil mnoho hodin pečlivým lepením obrázků a popisováním svých dobrodružství. Od té doby, co k Fouskovým tenkrát přijel, se toho stalo tolik, že měl sešit už z půlky plný.